

MISVERSTAND

Hoe ik ineens in een vak belandde dat ik nooit had gedacht uit te voeren.

Ik was in Guatemala om Spaans te leren. Al snel belandde ik in een arme buurt waar een groot gebouw met een muurschildering van vrolijke kinderen mij opviel. Nieuwsgierig liep ik naar binnen en vroeg wat ze daar deden. Het bleek een sociaal project te zijn voor kinderen uit de buurt. Er werd scholing gegeven, gezonde maaltijden en medische hulp. Er was een grote speeltuin waar kinderen van alle leeftijden renden, schommelden, gilden en lachten. Meteen enthousiast bood ik mijn hulp als vrijwilliger aan. Met mijn vergaarde Spaans van twee weken begreep ik dat ik de volgende dag verwacht werd om de docent te helpen in de klas.

De volgende dag meldde ik me bij het lokaal. De leraar was er nog niet maar de kindjes keken zo blij dat ik vol enthousiasme "Hola!" riep en grappend en grollend door de klas liep. Alle kinderen waren door het dolle. Ze kwamen allemaal gedag zeggen. Daarna werd het stil. De kinderen gingen op hun plek zitten. Keken mij verwachtingsvol aan. Iets te verwachtingsvol. Een van de kinderen gaf me een krijtje...

Het kwartje viel van het gesprek dat ik de dag ervoor gevoerd had. Leraar, helpen, jij, ziek, aiiii, wat waren al die Spaanse woorden precies? Ik dacht de grote lijn gevolgd te hebben, maar kwam tot de schokkende conclusie dat ik, Laura, de lerares was van deze klas. Een misverstand!

Nu kon ik niet meer terug. Heel voorzichtig vroeg ik welke les dit was. Ik hoopte op iets van kunst, economie, taal. Maar helaas, deze alfa bleek

vandaag de wiskundelerares te zijn van een klas met 30 hoopvolle studenten! Slik, paniek, warme nek. Wat nu?! Wat is een staartdeling in het Spaans? Hoe leg ik de tafels uit? Ik kon net hallo en dag zeggen en een 'cuba libre' in de salsabar bestellen.

Niet behept met enige kennis pakte ik toch maar door.

"Problemas," zei ik en ik schreef wat sommen op het bord.

Ik had geen idee op welk niveau deze leerlingen zaten dus ik schreef wat opgaven van makkelijk naar moeilijk op en 'mimede' dat zij ze zo snel mogelijk moesten oplossen. Het snelste meisje pikte ik eruit. In een kolderieke show verwisselde ik met haar van plek. De kinderen dachten dat ik het bewust zo had opgezet, maar ik had geen flauw benul hoe ik de oplossingen had moeten uitleggen. Deze wissel was voor mij pure noodzaak. Na wat ongeloof en onzekerheid bij het meisje in kwestie, gaf ik haar het vertrouwen. Ik bleef even naast haar staan. Terwijl ze aarzelend begon, ging ik in de klas zitten luisteren. Het meisje pakte het geweldig op. De andere kinderen zaten ietwat ongelovig te kijken van haar naar mij. Ik glimlachte en stak mijn duim op. Het meisje groeide in haar rol, begon zelfs wat kinderen tot stilte te manen. Ze gaf fantastisch les.

Een dag later liep ik met mijn Spaanse lerares in het stadspark, het parque central. We werden aangestaard, begroet en bedankt door schoenpoetsers, maisverkopers en tuinmannen. Mijn lerares vroeg zich stomverbaasd af wat er aan de hand was. Totdat er een 'Indigina', een inheemse dame, op ons af stapte. Een prachtige, trotse vrouw gehuld in kleurige geweven traditionele kleding. Op gehavende slippers, een klein jongetje aan haar hand. Een baby op de arm, met schrale wangetjes. Haar rug en arm vol met koopwaren. Zij kwam naar ons toe, zei iets in een taal die ik niet verstond, noemde mij lerares en gaf me een stevige omhelzing. Het drong ineens tot me door. Dit was de moeder van het meisje dat ik een

dag eerder tot lerares gebombardeerd had. Ze was met een grote glimlach thuisgekomen. Iedereen was trots op haar. Een meisje dat normaal onzichtbaar blijft voor menig mens en zeker een toerist, was uit de groep gepikt om haar talent.

Ineens bleek een 'misverstand' een prachtig, ontroerend moment te zijn. Moeder en ik begrepen elkaar zonder woorden en 'spraken' vanuit een dieper gelegen gevoel. Ik hoop dat het misverstand ertoe geleid heeft dat een jong meisje een andere toekomst voor zich kon zien.

Waar zou ze nu zijn? Zou ze lerares geworden zijn?